

Sevda Koğuşu / hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy
написано kitapcy | 23 январь, 2025
Sevda Koğuşu / hikaye SEVDA KOĞUŞU

“Karar! Gereği düşünöldü. Türk Ceza Kanunu’nun 216. maddesi gereğince sanık Turan Asyalı’nın 2 yıl 7 ay hapsine oy birliğı ile karar verilmiştir.”

Cezaevinin soğuk koridorunda yavaş adımlarla yürürken bu ses kulaklarında cınlamaya devam ediyordu. Biteviye cınlayan bu ses, iğrenç bir fare gibi kemiriyordu beynini. Kafasındaki uğultuyu yenebilmek için son romanından cümleler fısıldıyor, gardiyan ise anlamsız gözlerle Asyalı’nın mor dudaklarını süzüyordu.

Son romanı: Asya’nın Örgölü Saçları... Turan Asyalı’nın tutuklanmasına sebep olan eseri...

Hayata, Asya adlı küçük bir kızın saçlarının arasında bakıyordu yazar. Azerbaycan’ın müşfik topraklarında gezinen Ermeni postallarını tasvir ediyordu. Anne yadigârı bir kolyenin boncukları gibi etrafa saçılan cansız bedenleri resmetmeye uğraşıyordu. Ağaçları, ağaçlardaki kumruları, kumruların titreyen yüreklerini dile getirmek istiyordu. Onlardan başka canlı kalmamıştı çünkü...

Oysa ne umutlarla yazmıştı bu romanı... İçini yakan, ciğerlerini paramparça eden bu hazin hikâyeyi hüznün bayraktarı olan kelimelerle anlatmıştı. Her kelimenin boynuna gözyaşlarını dizdiği inci kolyeleri takmıştı. Sonuç, elbette böyle olmamalıydı. Halkın nefret duygularını uyandırmak suçuyla itham edilip hapsedilmemeliydi.

Bu romanını ilk imzalatan okuru Türkmenistanlı bir gençti. Uzunca boylu, küçük gözlü, geniş omuzlu bir Türk genciydi Pena. Onu hatırladı birdenbire. “Pena’ya sevgilerle...

12.02.2009 Ankara” diye yazmıştı kitabın ilk sayfasındaki adının hemen altına. En güzel çizgilerle atmıştı imzasını. Bir an, sanki Pena’nın o gün söylediği bir cümleyi tekrar duyar gibi oldu: “Dertlerimizi haykırdınız üstadım.”

Koğuşlardan gelen ayak kokuları ile tuvaletten gelen sidik kokularının işgal altına aldığı kasvetli koridorun nihayet sonuna gelmişlerdi. Gardiyan koğuşun kapısını açtı. İçeridekiler meraklı gözlerini kapıya yöneltmiş bekliyordlardı. Gardiyan, kıllı ve kaba ellerinden beklenmedik nazik bir hareketle, Turan Asyalı’ ya yol gösterdi. Bu kibar hareket, köşke gelen bir misafiri, uşağın buyur etmesine ne kadar da çok benziyordu. Hafifçe tebessüm ederek gardiyanın omzuna dokundu Asyalı ve eşiğin bir adım ötesine geçti: “ Allah kurtarsın üstad.”

Gardiyan cümlesini bitirdikten sonra yavaşça kapıyı kapatıp, usulca kilitledi. Dağlar üstüne yıkılmıştı sanki Asyalı’nın. Zoruna gidiyordu bu durum. Alışması çok zor olacaktı.

Havasızdı koğuş... Duvarlarına hasret lekeleri bulaşmış, tavanda ise tutsaklık en gaddar bakışıyla mahkûmları seyrediyordu. Küçük pencereden cansız bir ışık huzmesi sızıyordu içeriye. Gölgeleleri bile yoktu mahkûmların. O kadar yalnızdılar, o kadar kimsesiz... Kimi yatağında uzanmış gökyüzünün rengini hatırlamaya çalışıyor, kimi ise bir sandalyede oturmuş sigarayı dudaklarıyla eziyor, dumanını ciğerlerine dolduruyordu.

“Selamünaleyküm” dedi Turan Asyalı.

Hiçbir mahkûm, nur yüzlü ve dostane bakışlı bu adamın selamını almazlık etmedi. Turan Asyalı ile birlikte dokuz kişi vardı içeride. Dokuz tutsak yürek... Asyalı, sağ baştan başlayıp herkesin elini sıktı. Hal hatırlarını sordu. Mahkûmlar ise aylar, belki de yıllar önce kendilerine söylenen ve adamın kulaklarına yapışıp kalan o cümleyi söylediler: “Allah kurtarsın.”

Sonra, mahkûmların en genci Asyalı'nın bavulunu alıp boş bir yatağın ayakucuna bıraktı. Gardiyanınkinden daha nazik bir hareketle Asyalı' ya yatağını gösterdi. "Sağ olasın" dedi Asyalı babacan bir ses tonuyla. Diğer kader arkadaşlarından müsaade isteyip yatağa geçti. Çok yorgundu. Hâkimin o kalın ve bet sesini bir türlü unutamıyordu. Ensesindeki şiddetli ağrıyı ancak yatağına oturunca hissedebildi.

Yatağına oturduğunda başındaki ağrının dışında bir şey daha fark etti. Koğuşun kapısının üzerinde siyah ayakkabı boyasıyla ve güzel denmeyecek bir el yazısıyla "SEVDA" yazıyordu. Bu yazının ne mânâya geldiğini düşünmeye ve kafasında garip garip hikâyeler uydurmaya başladı. Tam o sırada, Asyalı'nın bavulunu yatağının ayakucuna bırakan genç mahkûm, elinde iki çay ile hikâyeler uydurmaya dalmış yazarın başucundaydı. Asyalı, çayın kokusunu almasa genci fark edemeyecekti.

"Çay içer miyiz ağabey" diye sordu genç mahkûm.

"Çaya hayır denir mi hiç güzel kardeşim" diyerek bardağa uzandı Asyalı. Genç mahkûm da Asyalı'nın yanı başına oturuverdi. Çaylar karıştırıldıktan sonra derin bir sessizlik peyda oldu. İkisi de ellerinde tuttukları bardaklara bakıyorlardı. Bir süre sonra ilahi bir dille anlaşmış gibi ikisi de aynı anda başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Bakışları sessizliğin en koyu noktasında buluştu.

"Adın ne senin güzel kardeşim" diye sordu Asyalı, masum yüzlü genç mahkûma.

"Murat, peki senin?"

"Turan..."

Hayattan muradını alamamış olan Murat, henüz yirmi üç yaşındaydı. Belki de olması gereken en son yerdeydi şu an. Turan Asyalı, onun neden burada olduğunu düşünüyor, bir türlü cevap bulamıyor ve onu hiçbir suçun faili olarak hayal edemiyordu. Neden burada olduğunu sormaya cesareti de yoktu.

Nasıl sorulurdu ki bu soru? Temiz yüzlü, çelimsiz bir gence suçun ne diye sorulmazdı elbette.

“Ne iş yapardın ağabey” diye sordu Murat.

“Yazarım” demekle yetindi Asyalı.

Murat kısa süren sessizliği bozarak o lanet olası soruyu sordu: “Neden buradasın peki ağabey?” Turan Asyalı susuyor, Murat ise pişmanlıkla karışık bir mahcubiyet duyuyordu. Tam özür dileyecekken Asyalı’nın ağzından hiç de tatmin edici olmayan cevabı duydu: “Uzun hikâye Murat’ım, uzun hikâye...”

“Peki, sen?” dedi Asyalı. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu. Murat sanki bunu sormasını bekliyormuş gibi hemen anlatmaya başladı.

“Ben bir kızı çok seviyordum ağabey. O da beni severdi. Ama ailesi pek sevmez, istemezdi beni. Bir işimiz yoktu. Bir baltaya sap değildik onlara göre. Af buyur, başıboş ite menzil sorulmazmış. Akşama kadar gezip iş arardım. Akşam da Zeynep’le bir yerde gizlice çay içerdik. Evlenmeye de o gizli gizli buluşup çay içtiğimiz bir akşam karar vermiştik. Sevdalıydık birbirimize. Askerden sonra evlenecektik. Babası vermeyecekti, adımız gibi biliyorduk bunu. Bizimki de bir umut işte ağabey. Olur da insaf eder diye bekliyorduk. Derken, aradan bir-bir buçuk ay geçti ben askere gittim. Ağabey, ben askerdayken babası olacak zalim, kızı başkasına verecek olmuş. Kız istememiş tabi. Telefonda arkadaşların anlattığı bu... Ben durur muyum artık. Deliye döndüm. Yalvar yakar birkaç günlük izin kopardım. Bastım geldim memlekete. Anlatılanların hepsi doğruymuş ağabey. Kızı da döve söve razı edip sözü bile kesmişler. Bunu arkadaşlar saklamışlar benden. Bir delilik ederim diye... Delilik edilmez mi hiç! Bunları öğrendikten sonra kendimi kaybettim Turan Ağabey... O kanlı akşam... Zeynep’i de... Nişanlısı olacak adamı da...”

Ağlamaya başlamıştı Murat. Gözlerinden yola çıkan tuzlu su damlaları, yanağında patika yollar çize çize dudaklarına

ulaşıyor, oradan da avuçlarına damlıyordu. Murat'ın omzunu sıktı Turan Asyalı. "Ağlama Murat'ım, ağlama" diyebilirdi sadece...

Kulaklarına inanamamıştı Asyalı. Bu koğuştaki kendine yakın hissettiği ve bakışlarında bambaşka bir sıcaklık gördüğü bu gencin, iki kişiyi öldürmüş olmasına bir türlü inanmak istemiyordu. Çayından son yudumu da aldı ve bardağı yere, ayaklarının önüne yavaşça bıraktı. Murat ise o sırada elini yüzünü yıkamaya gitmiş, henüz gelmemişti. Murat'ın yatağının başucundaki resme takıldı gözleri Turan'ın. Esmer güzeli bir kızdı resimde gülümseyen. Murat gelip yanına oturunca "resimdeki kim Murat'ım" diye sordu.

Murat derin bir âh çekip "Zeynep" diyebilirdi güçlkle... Sonra Asyalı'nın yere bıraktığı bardağı alıp tezgâha doğru yürüdü. Turan Asyalı ise onun arkasından bakakalmış düşünüyordu. Cahilliğine mi, işsizliğine mi, askerliğine mi, sevdasına mı, yoksa kıyılan iki cana mı? Hangisine yanacağını bilemiyordu. Murat çayları tazelemiş gelmişti.

"Başını ağrıttım Turan Ağabey, kusuruma bakmayasın."

"Olur mu hiç öyle şey güzel kardeşim, yararı deştim akşam akşam, asıl sen kusuruma bakma"

Murat başını önüne eğmiş susuyor, Asyalı ise koğuşu süzüyordu. Kapının üzerindeki yazı yine takılmıştı gözüne.

"Kapının üzerindeki yazıyı kim yazdı Murat'ım?"

Murat dönüp yazıya baktıktan sonra cevap verdi: "Halis ağabeyle yazdık onu."

Esmer yüzlü, kirli sakallı Halis, karşıki masada oturmuş Bülent'le sohbet ediyordu. Sigarasından ağız dolusu dumanlar çekiyordu içine. Adını duyunca, Murat'la Turan'dan yana baktı. Halis'i yanlarına davet etti Turan Asyalı. Murat'a dönüp:

"Bir de onun hikâyesini dinleyelim güzel kardeşim" dedi

hafifçe tebessüm ederek.

Esmer yüzlü, kirli sakallı Halis, yatağın kenarına sürükleyerek getirdiği sandalyeye oturdu. Yeleğinin cebinden sigara paketini çekip Asyalı' ya uzattı. Turan Asyalı sigara kullanmıyordu; fakat nedense sigarayı almış ve yakmıştı. Bir tane de Halis yaktı.

"Şu yazıyı siz yazmışsınız Halis" dedi Turan Asyalı.

"Evet ağabey, biz yazdık"

"Koğuşa geldiğimden beri merak eder dururum bu yazının hikâyesini, bir anlatıverin hele"

"Ağabey, Murat sana hikâyesini anlatmıştır. Bir de ben anlatayım. O zaman yazının da hikâyesini anlamış olursun." Halis başladı anlatmaya...

"Ben Mardinliyim ağabey. Bizim oralarda kız, gelinlik çağına geldi mi daha evde tutulmaz. Benim bacımı da evlendirecektik. Meğer bir sevdiği varmış bizim kızın. Bizim haberimiz yok tabi. Gizlenir böyle şeyler. Baba, ağabey bilmez. Uzatmayayım Turan ağabey... Düğününe bir hafta kala sevdiğiyle kavilleşip kaçtı bizim kız. Aile büyüklerimiz toplandı. Bir telaş... Bir kin... Bir nefret tütüyor ki köyde sorma... Töre..."

Bu kelime ağzından çıkınca gözleri dolmuş, sesi titremeye başlamıştı Halis'in. Hikâyenin kalanını tahmin edebiliyordu Turan Asyalı; fakat Halis devam etti.

"Ailenin en büyük oğlu olduğum için bu namus lekesini (!) temizlemenin bana düştüğünü söyledi büyükler. Ben de istemeyerek de olsa..."

"Anladım Halis kardeşim, anladım" diyerek sözünü kesti Asyalı. Halis' in yüreğinde yanan pişmanlık ateşinin akislerini gözlerinde görebiliyordu.

"Gelelim yazının hikâyesine" dedi Halis. " Ben kardeşimi ve

onun yüreğindeki sevdayı... Murat da sevdiği kızı ve onun yüreğindeki sevdayı vurdu. Neticede buraya düştük. Bizi buraya düşüren; değerini anlayamadığımız, mânâsını kavrayamadığımız “sevda”dır ağabey. Koğuşun adını da “Sevda Koğuşu” koyalım dedik.”

şaşırmıştı Turan Asyalı. Bu iki kader arkadaşının sevda denen deryada boğulmuş olmaları yaralamıştı onu. Elindeki sigaranın dumanını izliyor, ksryordu.

“Gelelim senin şu uzun hikâye” dedi Murat.

Yıllar nceydi... Ermeni şeteleri bir Azeri köyünü basmış, önlerine gelen herkesi öldürmüşlerdi. O cansız bedenlerden bir tanesi de küçük Asya’ ya aitti. Upuzun, rgl saçları beline kadardı Asya’ nın. Annesi her sabah rerdi saçlarını. O kan kokulu sabah da rmştı. Her sabah gl suyuyla yıkanıp özene bezene örülen o saçlar, yıllar sonra bir toplu mezarın en soğuk köşesinde bulunacaktı. İşte bu korkunç vahşeti anlatmıştı romanında Asyalı. Bu romanıyla orada katledilen kardeşlerine olan vefa borcunu, bir nebze olsun demiş olacağına inanıyordu.

Derin bir nefes aldı Asyalı. Hikâyesini anlatmaya dili bir türlü varmıyordu. Ben bir roman yazdım ve hapse atıldım, diyemeyecekti. Aslında durumu, Halis ve Murat’ınkinden farklı değildi. Sevda noktasında  de birleşiyordu. O uzun hikâyesini bir cümleyle zetleyiverdi:

“Benimki memleket sevdası kardeşlerim, memleket sevdası...”

İsmail Alperen BİÇER,
Araştırmacı-Yazar, Trakya . Edb. Fak. Türk Dili ve Edebiyatı,
Türk Ocakları Edirne şubesi Gençlik Kolları Bşk. Detektiv
proza